

Normalbelopp för existensminimum fastställda den 12 oktober 1953 av centrala uppborðsnämnden

Normalbeloppen skola tjäna till ledning vid bestämmande av existensminimum i det särskilda fallet tills vidare under år 1954. Tillämpas vid 1955 års taxering.

	Belopp i kronor för år				
	II	Ortsgrupp			Stockholms stad
		III	IV	V	
1. Ensamstående	2530	2650	2830	2940	3120
2. Sammanlevande makar	3310	3510	3710	3840	4200
3. Tillägg för ett barn	300	300	300	300	300
4. Tillägg för varje ytterligare barn (med den begränsning som följer av punkt 5) nedan)	240	240	240	240	240
5. Högsta sammanlagda existensminimibelopp vid löneavdrag för preliminär skatt och taxering till kommunal inkomstskatt					
a) för ensamstående	4230	4290	4340	4400	4400
b) för makar	4760	4840	4920	5000	5000

För de vanligast förekommande avlöningsperioderna, månad och vecka, ha nedanstående hjälptabeller för preliminär skatt utarbetats, vilka exemplifiera olika fall. Beloppen äro beräknade med värde å bostad enligt avdelning B punkt 4 i efterföljande anvisningar. För ensamstående med barn har bostadsvärdet beräknats ef-

ter ett rum och kök. För gift med tre barn har också i tabellen räknats med bostad om ett rum och kök. För familj, bestående av flera än tre personer, må dock som normal bostad godtagas två rum och kök. (Se härom avdelning D punkt 1 i anvisningarna).

	Ortsgrupp									
	II		III		IV		V		Stockholms stad	
	Belopp i kronor per avlöningsperiod									
	mån.	vecka	mån.	vecka	mån.	vecka	mån.	vecka	mån.	vecka
Ensamstående	210	48	220	50	235	54	245	56	260	60
d:o + 1 barn	245	56	260	60	275	63	285	66	315	72
d:o + 2 »	265	61	280	65	295	68	305	71	335	77
d:o + 3 »	285	66	300	70	315	73	325	76	355	82
Makar	275	63	290	67	310	71	320	73	350	80
d:o + 1 barn	300	69	315	73	335	77	345	79	375	86
d:o + 2 »	320	74	335	78	355	82	365	84	395	91
d:o + 3 »	340	79	355	83	375	87	385	89	415	96

Observera maximeringarna under punkt 5) ovan och anvisningarna, avdelning D om avvikelser från normalbeloppen.

Anvisningar angående tillämpningen av de av centrala uppborädsnämnden fastställda normalbeloppen för existensminimum

A. Förutsättningarna för medgivande av extra avdrag på grund av att den skattskyldiges inkomst understiger... hans existensminimum

För att befrielse från eller nedsättning av skatteavdrag för *preliminär skatt* skall kunna beviljas kräves jämlikt 41 § uppborädsförordningen att den skattskyldiges skatteförmåga är nedsatt på grund av nedsatt arbetsförmåga, långvarig oförvållad arbetslöshet, stor försörjningsbörda eller annan därmed jämförlig omständighet.

Befrielse från skatteavdrag kan således icke medgivas enbart av den anledningen att inkomsten är låg.

Beträffande *kvarstående* skatt gäller att befrielse från eller nedsättning av skatteavdrag för sådan skatt kan medgivas även om nedsatt arbetsförmåga, långvarig oförvållad arbetslöshet, stor försörjningsbörda eller annan därmed jämförlig omständighet icke föreligger. Här om hänvisas till anvisningarna till 41 § andra stycket uppborädsförordningen.

Angående extra avdrag vid *taxering* till kommunal inkomstskatt stadgas i 50 § kommunalskattelagen jämte anvisningar.

1. Nedsatt arbetsförmåga.

Om det för den lokala skattemyndigheten är känt, att den skattskyldiges arbetsförmåga är nedsatt, erfordras icke att detta förhållande styrkes. Är det däremot icke för den lokala skattemyndigheten känt, huru det förhåller sig med den skattskyldiges arbetsförmåga, har skattskyldig

att till ansökan om befrielse från eller nedsättning av skatteavdrag på grund av nedsatt arbetsförmåga foga intyg angående arbetsförmågan från läkare eller befattningshavare i ansvarig ställning inom socialvården. På landet bör även intyg från landsfiskal eller kommunalnämndsordförande kunna godtagas. Om arbetsförmågan uppgives vara nedsatt av psykisk orsak såsom missanpassning eller arbetsskygghet, torde försiktighet böra iakttagas vid prövning av ansökningen så att skattelättnad icke beredes arbetstagare med normal arbetsförmåga, som medvetet begränsar sin arbetsprestation i sådan omfattning att inkomsten av arbetet täcker allenast vad han behöver för sina levnadskostnader exklusive skatteutgifterna.

2. Långvarig oförvållad arbetslöshet.

I regel torde arbetslöshet få betecknas som långvarig, om densamma varat tre eller fyra månader i omedelbar eller i huvudsak obruten följd.

3. Stor försörjningsbörda.

Det torde i allmänhet få förutsättas, att skattskyldig, som har att försörja fyra eller flera barn, har stor försörjningsbörda. Är skattskyldig ensamstående och huvudsakligen sysselsatt i förvärvsarbete, torde försörjningsbördan kunna anses stor redan om två barn utan egen inkomst och utan möjlighet att lämna effektiv hjälp i hemmet förefinnes. Stor försörjningsbörda kan även föreligga för ensamstående med endast ett barn, där detta barn är i behov av ständig tillsyn och vård.

Stor försörjningsbörda kan föreligga även emot andra än barn, exempelvis sysskon utan inkomst. (Se härom vidare punkt 4 nedan).

4. Annan därmed jämförlig omständighet.

I 50 § kommunalskattelagen stadgas, att vid taxering extra avdrag må medgivas om skattskyldigs skatteförmåga under beskattningsåret varit väsentligen nedsatt till följd av långvarig sjukdom, olyckshändelse, ålderdom, underhåll av andra närstående än barn, för vilka den skattskyldige ägt tillgodonjuta allmänt barnbidrag, eller annan därmed jämförlig omständighet.

Befrielse från eller nedsättning av skatteavdrag kan ifrågakomma i alla sådana fall, där extra avdrag för nedsatt skatteförmåga vid taxering kan medgivas.

5. Blandade fall.

Skattskyldig kan självfallet som skäl att erhålla befrielse från eller nedsättning av skatteavdrag åberopa flera orsaker, av vilka en kan falla under en av punkterna här ovan och en under en annan. Den lokala skattemyndigheten har då att bedöma den inverkan å skatteförmågan, som må föreligga genom de samverkande omständigheterna. Som exempel må anföras, att såväl nedsatt arbetsförmåga som stor försörjningsbörda kunna åberopas på en gång.

Återstående del av normalbeloppen avser andra utgifter såsom för kost, kläder, tvätt, hygien, sjukkasseavgifter, fackföreningsavgifter, andra nödvändiga medlemsavgifter samt smärre utgifter för tilltälliga behov.

C. Beräkning av den skattskyldiges inkomster

1. Bestämmelser härom finnas medde-

Även om i ett sådant fall ingendera av de anförda orsakerna ensam skulle kunna motivera befrielse, kan tänkas, att de tillsammans kunna utgöra tillräcklig grund därför.

B. Normalbeloppen

1. Jämlikt punkt 1 av anvisningarna till 50 § kommunalskattelagen äro normalbeloppen för existensminimum i första hand avsedda för skattskyldiga, vilkas inkomst huvudsakligen härflutit av förvärvskällan tjänst.

2. Normalbeloppen avse *dels* ensamstående skattskyldiga *och dels* sammanlevande äkta makar. Tilläggen för barn avse båda kategorierna. Om två skattskyldiga, som ur taxeringssynpunkt äro att betrakta som ensamstående, sammanleva med gemensamt hushåll, skall för dem tillämpas det normalbelopp, som gäller för äkta makar.

3. Normalbelopp ha fastställts för ortsgrupperna II—V samt därutöver — i anslutning till praxis beträffande skatttabelerna — särskilt för Stockholms stad.

4. I normalbeloppen beräknas bostad ingå med följande värden för år, nämligen :

	Ortsgrupp				
	II	III	IV	V	Stockholms stad
för ensamstående (ett rum med uppvärmning)	420	480	600	660	840
» äkta makar (ett rum och kök med uppvärmning)	540	660	780	840	1.200

lade i anvisningarna till 50 § kommunalskattelagen.

2. Jämlikt punkt 1 av anvisningarna till 50 § kommunalskattelagen medräknas icke barnbidrag. Fattigvårdsunderstöd bör icke heller medräknas. Ersättning från sjukkasse, sjukpenning vid olycksfall i arbete eller ersättning på grund av arbetslöshetsförsäkring ävensom uppburna underhållsbidrag för barn och bidragsförskott och

andra liknande icke skattepliktiga intäkter skola däremot medräknas.

3. Vid bestämmande av den inkomst, som skall jämföras med existensminimum från bruttointkomsten avdrag ske endast för *nödiga* utgifter för inkomstens förvärvande t. ex. för resor till och från arbetet; avdrag får icke göras för gäldräntor eller för livförsäkringspremier, sjukkasseavgifter, fackföreningsavgifter eller därmed likställda utgifter.

D. Avvikelser från normalbeloppen

1. Beträffande det i normalbeloppen ingående värdet av bostad erinras om att i det enskilda fallet existensminimum må höjas eller sänkas i anslutning till den faktiska hyresutgiften under förutsättning, att bostadens storlek är att anse som normal. Utgångspunkten synes därvid böra vara att som normal bostad som regel anses för ensamstående ett rum samt för ensamstående med barn eller för äkta makar utan barn eller med ett barn ett rum och kök. För familj, bestående av flera än tre personer, må som normal bostad godtagas lägenhet om två rum och kök. Anses bostaden onormalt stor, skall existensminimibeloppet fastställas efter kostnaden för bostad av normal storlek. Är bostaden större än "normalt" men hyran så låg att "normal" bostad icke kan erhållas för lägre belopp, må undantagsvis även i sådant fall existensminimum fastställas med ledning av den faktiska hyran. Det må även påpekas, att det vid skatteavdrag förbehållna beloppet tillfälligt kan höjas över existensminimum, så att den skattskyldige erhåller rådrom att nedbringa hyreskostnaden genom att hyra ut en del av bostaden eller byta bostad.

2. Måste skattskyldig eller hans maka eller hemmavarande minderårigt barn en-

ligt läkarintyg föra särskild diet, medförande extra utgifter för kost, bör normalbeloppet höjas i skälig omfattning.

3. Om skattskyldiga, som åtnjuta fritt vivre, såsom hemmasöner, hemmadöttrar eller hembiträden, i undantagsfall befinnas böra få extra avdrag för nedsatt skatteförmåga på grund av existensminimum, böra som normalbelopp anses de i skattetablerna angivna värdena för fritt vivre med tillägg av skäligt belopp för vissa nödiga utgifter.

4. Är den skattskyldige bosatt å annan ort än där han är mantalsskriven för inkomståret, skall existensminimum bedömas efter förhållandena å den ort, där den skattskyldige är bosatt, dock med den begränsning som må föranledas av ortsavgifternas storlek i mantalsskrivningskommunen. Den lokala skattemyndigheten i mantalsskrivningskommunen bör inhämta yttrande av den lokala skattemyndigheten i bosättningsorten.

5. Beträffande avvikelser från normalbeloppen hänvisas i övrigt till anvisningarna till 50 § kommunalskattelagen. Överskridande av normalbeloppen bör ske med försiktighet. Av vikt är att alla de förhållanden bli beaktade, vilka kunna inverka på storleken av existensminimum i det enskilda fallet.

E. Vid skatteavdrag förbehållet belopp

1. Den lokala skattemyndighetens beslut skall angiva *dels* fastställt existensminimibelopp, som regel för år, *och dels* efter vilka grunder skatteavdrag skall verkställas. Där visst belopp för avlöningsperiod förbehålles den skattskyldige, bör detta som regel korrespondera med det fastställda existensminimibeloppet, men avvikande förbehållsbelopp kan fastställas på sätt

frangår av anvisningarna till 41 § uppbördsförordningen och av avdelning D punkt 1 här ovan.

Som exempel å sådana tillfälliga utgifter av ofrånkomlig natur, som avses i anvisningarna till 41 § uppbördsförordningen, må nämnas det fall, att den skattskyldiges hela bostadskostnad icke ansetts kunna inrymmas i existensminimibeloppet och att det därför ansetts skäligt bereda den skattskyldige möjlighet att inom viss tid nedbringa bostadskostnaden. Ett annat exempel å sådana tillfälliga utgifter av ofrånkomlig natur utgör amortering av nödvändiga möbler, därest risk föreligger för möblernas omedelbara återtagande, om amorteringen icke fullgöres. Att märka är att förbehållsbeloppet i dessa fall bör begränsas att avse viss kortare tid. Om i något fall förbehållsbeloppet skulle komma

att överstiga summan av ortsavdrag och högsta möjliga extra avdrag vid taxering, må av sådan anledning någon höjning av existensminimibeloppet icke äga rum.

2. Om två makar båda åtnjuta inkomst, bör det belopp, som förbehålles envar av dem, regelmässigt fördelas lika mellan makarna. I den mån normalbelopp icke kan utnyttjas av den ena maken bör det tillgodoräknas den andra maken. I enlighet med vad som anförts under punkt B 2 här ovan skall detta jämväl som regel gälla beträffande två skattskyldiga, vilka ur taxeringssynpunkt äro att betrakta som ensamstående, därest de sammanleva med gemensamt hushåll.

De för preliminärskatt år 1955 fastställda anvisningarna är i huvudsak likalydande.